

Ce înseamnă ascultarea copiilor față de părinții lor?

Versete călăuzitoare: Efeseni 6.1-7

Efeseni 6.1-7: Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept. „Onorează pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de promisiune – „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ”. Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub muștrarea Domnului. Robilor, ascultați de stăpânii pământești, cu teamă și tremur, în simplitatea inimii voastre, ca de Hristos, nu în slujire de ochii lor, ca unii care caută să placă oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor.

[...] În cele două relații, pe care le avem acum înaintea noastră – copii și părinți, robi și stăpâni -, aceasta este altfel. Aici avem desigur a face cu porunci din partea aceluia care sunt în poziția de autoritate (părinții, stăpânii), și cu ascultare din partea celor care sunt în poziția de subordonare (copiii, respectiv robii). Copiii, respectiv robii trebuie să fie ascultători de ceea ce li se poruncește.

Domnul Isus este *Domn*

În aceasta vedem [...] ce înseamnă, că Domnul Isus este *Domn*. Domnul Isus este nu numai [...] *Cap*, ci și *Domn*. Și putem foarte bine spune, că orice relație de autoritate și subordonare este o reflectare a poziției pe care Domnul Isus o are față de credincios. Într-adevăr El este Capul Bisericii Sale, dar totodată El este Domnul fiecărui mădular. Trupul ca întreg este *subordonat* Domnului, el îi datorează devotament și respect. Însă fiecare credincios este dator Domnului Isus cu ascultare absolută și necondiționată. El este Domnul nostru, [...] așa cum un sclav este proprietatea absolută, de nedespărțit a stăpânului său. El ne-a răscumpărat cu un preț și de aceea noi suntem proprietatea Lui absolută. Dacă ne gândim la locul unui sclav înaintea stăpânului său, atunci este clar că noi nu mai suntem pe terenul Bisericii. Atunci ne găsim pe terenul Împărăției lui Dumnezeu. Căci acolo avem a face cu comportarea unui stăpân față de subalternii lui. Gândesc că aceasta este foarte important atât pentru copii cât și pentru angajați. [...]

A asculta „în Domnul”

Pe lângă faptul că noi suntem datori Domnului cu ascultare, Domnul ne-a așezat aici pe pământ în anumite structuri de autoritate. Și noi putem funcționa bine în acestea numai în măsura în care ne gândim că structurile de autoritate sunt autorități derivate de la El. Ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă, că copiii pot învăța bine ce înseamnă să fie ascultători numai atunci când fac aceasta „în Domnul”, așa cum se spune în versetul 1. Aici nu se spune „în Isus” sau „în Hristos”, ci „în Domnul”. Aceasta înseamnă: copiii trebuie să țină minte, că părinții lor au autoritate asupra lor, dar că această autoritate este autoritate derivată. Părinții nu au autoritate în sine, ci autoritatea, pe care o au, au primit-o. Ea este o autoritate dată; ei au primit autoritatea de la Domnul. Și de aceea copiii trebuie să fie ascultători de părinți. Ei nu trebuie să fie ascultători de părinți, pentru că părinții se dovedesc a fi ei înșiși demni de

autoritate. La care desigur părinții au obligația să se comporte așa fel față de copii, ca să le ușureze să fie ascultători de ei; aceasta este obligația lor. Însă copilul trebuie desigur să țină minte că părinții lui sunt într-o poziție de autoritate, deoarece Domnul le-a dat această autoritate. Și de aceea supunerea față de părinți, ascultarea de părinți este indirect o formă a ascultării de Domnul, așa cum noi ca subordonați în Împărăție suntem datori să dovedim această ascultare față de Domnul.

Să ascuți de părinți „ca de Domnul”

Am citit despre Împărăție în Efesenii 5.5, că noi toți avem o moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu. Această parte de moștenire o primim în curând. Însă noi nu ne putem bucura cu adevărat de ea, dacă noi în același timp nu ne ocupăm astăzi deja locul cuvenit nouă în Împărăție. Și astfel trebuie să ținem seama și de faptul – nu numai ca și copii față de părinții noștri -, că prin faptul că suntem ascultători de părinții noștri, indirect suntem ascultători de Domnul, așa cum suntem datori față de Domnul ca subordonați. Dar aceasta este valabil și pentru robi. Și aici se spune categoric: „Robilor, ascultați de stăpânii voștri, *ca de Hristos*” (Efesenii 5.5). Aceasta înseamnă: prin aceasta ei sunt indirect ascultători de Domnul, și Efesenii 5.6 spune din nou: „ca robi ai lui Hristos”. Efesenii 5.7 spune iarăși: „slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor.” Aceasta înseamnă foarte mult. Aceasta înseamnă: chiar dacă părinții cer lucruri greșite de la copiii lor, copiii trebuie totuși să asculte, căci ei nu trebuie să se intereseze dacă părinții reflectă întotdeauna corect modelul despre Hristos. Se poate foarte bine să fie așa, ca părinții să vrea anumite lucruri de la copiii lor, pe care Domnul nicidecum nu le vrea, că ei sunt un model greșit, cer lucruri greșite. Dar nu este sarcina copiilor să se preocupe cu aceasta și să constate când părinții cer lucruri pe care Domnul le vrea de la ei, și când părinții nu fac aceasta.

Spus pe scurt, ei nu trebuie să asculte din cauză că părinții reflectă întotdeauna în chip desăvârșit autoritatea Domnului, ci pentru că părinții sunt într-o poziție de autoritate, copiii trebuie să asculte de părinți ca de *Domnul Însuși*, și atunci când părinții cer lucruri care par ciudate copiilor sau pe care ei nu și le pot explica. Și atunci copiii pot întotdeauna spune, că nu sunt încă maturi, că nu pot evalua bine ce este bine și ce nu este bine în ceea ce părinții cer (cu toate că deseori ei pot foarte bine evalua). Însă în cazul robului este mult mai clar. Robul are o părere despre sine însuși, el este un frate în Hristos, el cunoaște adevărul, el este matur, el poate constata foarte bine dacă stăpânul lui cere de la el lucruri care sunt sau nu sunt în concordanță cu voia Domnului. Și cu toate acestea el nu trebuie să poarte grijă dacă ceea ce cere stăpânul este sau nu este conform cu voia lui Dumnezeu. El poate aprecia pentru sine însuși, dar aceasta nu are nimic a face cu autoritatea. El trebuie să asculte, deoarece stăpânul lui este într-o poziție de autoritate, și Domnul Isus i-a dat această poziție. El nu a făcut aceasta cu garanția că stăpânul nu poate greși, așa cum și părinții noștri nu pot greși, ci pentru că ei sunt într-o poziție de autoritate. De aceea noi trebuie să ascultăm. Este o mare rătăcire să confundăm autoritatea cu infailibilitatea. [...]

Noi ne supunem formelor de autoritate derivată. În acest caz este vorba de autoritatea indirectă a Domnului și această ascultare este un aspect al ascultării noastre ca subordonați în Împărăția lui Dumnezeu. Așa ne supunem și față de părinții noștri, deoarece noi suntem supuși ai Domnului nostru. Și credincioșii sunt supuși patronilor, deoarece ei sunt supuși ai

Domnului lor. Așa citim și în versetul 1: „pentru că aceasta este drept”. Aceasta este ordinea corectă, așa cum Dumnezeu a instaurat-o pentru familie.

Să onorezi pe tatăl și pe mama

„Onorează pe tatăl tău și pe mama ta.” Gândesc că acest cuvânt este deosebit de important. Cu certitudine într-un timp ca cel de astăzi. Știm: este o caracteristică a zilelor din urmă conform cu 2 Timotei 3, când copiii vor fi neascultători de părinți. Și așa este în fiecare domeniu al vieții. Oamenii sunt neascultători față de autorități, sunt neascultători față de părinți, neascultători de patroni; este un principiu fundamental. Sunt convins de aceasta. Este un principiu care străbate toată viața comună, care străbate și în mijlocul credincioșilor, când nu mai ești gata să te supui unei autorități date de Domnul – fie că este vorba de autoritatea morală a fraților sau de o autoritate formală. [...] Principiul neascultării, de a nu vrea să ascuți este o putere distrugătoare pentru societate în general, precum și pentru creștinism. [...] Vedem aici în ce cadru este pusă ascultarea copiilor, și anume în cadrul onoarei față de părinți. Să onorezi părinții înseamnă să ai respect față de ei. Desigur în aceasta se include nemijlocit o sarcină pentru părinți. Noi avem obligația solemnă de a ne comporta așa fel, ca copiii noștri să aibă respect față de noi. Însă și invers, copiii au obligația solemnă să aibă respect față de părinți, chiar și atunci când părinții se fac nedemni de aceasta în orice privință. Căci ei au respect față de părinți numai pe baza faptului că ei sunt bărbatul și femeia care, privit pe nivelul natural, le-au dăruit viața. Acesta este un motiv suficient pentru a avea respect față de părinți. [...] Desigur – spun încă o dată -, respectul trebuie să fie întotdeauna prezent, însă noi avem și obligația să ne dovedim demni de acest respect al copiilor noștri.

Articolul este un extras dintr-o prelegere ținută în Olanda.